

DE
**STERKSTE
ZUS**

ANGELIQUE HAAK

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Angelique Haak

Omslagontwerp: Margo Togni

Omslagbeeld: © Maggie Brodie / Trevillion Images

Auteursfoto: © Hannah Rosalie Photography

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1864 5

ISBN 978 94 027 7530 3 (e-book)

NUR 330

Eerste druk november 2025

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Een vrouw zonder dromen is als een vlinder zonder vleugels. Niet langer in staat om weg te fladderen en een gemakkelijke prooi voor roofdieren. Een zekere dood is wat haar rest.

Dat is wat ik ooit geloofde. Mijn dromen boden me als kind een uitweg naar een plek waar geschreeuw en geruzie geen rol speelden, en later naar een wereld waar hij me niet kon volgen. Waar zijn vuisten geen gaten beukten in deuren en muren – in het beste geval – of in mij en mijn zelfvertrouwen – in het slechtste. Ze waren lange tijd mijn vleugels. Hij kon met mijn lichaam doen wat hij wilde, maar mijn geest zou hij nooit bezitten.

Pas nu het te laat is, zie ik het helder: mijn vleugels gaven me geen vrijheid. Ze hielden me juist gevangen op een plek waar gevaar altijd op de loer lag. En met elke vlucht die ik nam, verloor ik opnieuw een stukje van mezelf.

De haat die eerder deze avond in zijn ogen blonk, was me inmiddels bekend. Maar deze keer was die dieper, donkerder en angstaanjagender dan ooit. De man aan wie ik eeuwige trouw beloofde. De droomman tegen wie ik volmondig ja zei, omdat ik nog geen weet had van het monster dat in hem huisde.

En ongelooflijk maar waar, toen hij het mes trok, verscheen er een glimlach op mijn gezicht. Mijn verwarde brein stuurde mijn lachspieren aan, simpelweg omdat het niet kon bevatten dat hij het écht zou doen. Pas toen het koude staal daadwerkelijk mijn lichaam binnendrong, begreep ik dat mijn brein een onbetrouwbare verteller was.

Ik probeer mijn hand op te tillen, maar die komt amper nog omhoog. Blijkbaar weet mijn brein ook dit deel van mij niet langer aan te sturen.

Een herinnering aan vroeger flitst door mijn hoofd: jij, met die vurige blik, je kaarsrechte houding en je 'brutale mond'. Wat keek ik tegen je op. Waarom had ik niet jouw pit? Jouw kracht? Want jij had het nooit zover laten komen. Meteen na de eerste klap zou je zeggen dat hij het niet in zijn botte kop moest halen ooit nog zijn vuist naar je op te heffen, omdat je anders die fucking vuist in zijn fucking reet zou rammen, met een trap in zijn ballen na. Daarna zou je hem de deur uit gooien en hem waarschijnlijk iets naschreeuwen als: 'Oprotten, misogyne klootzak! Ik wil die lelijke kop van je nooit meer zien!'

Voor mij is het nu te laat. Het raspende, rochelende geluid dat ik produceer in een poging naar lucht te happen is het bewijs. Een klaplong? Misschien wel erger. Al mijn hoop is de grond in geboord, mijn dromen zijn vervlogen en mijn vleugels te beschadigd om nog te vluchten.

Gek genoeg voel ik jouw aanwezigheid. Na al die jaren van afstand ben je ineens dichtbij. Duw je me niet langer weg en ben je eindelijk bereid naar me te luisteren. Ik glimlach naar je en jij glimlacht terug. Een intense dankbaarheid overspoelt me.

Blijf niet voor eeuwig de gevangene van je eigen wrok, Claire. Als je een dader in de ogen kunt kijken zonder haat in je hart, verbreek je zijn macht over jou.

Ik spreek de woorden niet hardop uit, maar zie in je ogen dat je me hoort. *Het spijt me zo, lieverd, het spijt me zo dat ik er niet voor jou was toen je me het hardst nodig had, daar waar jij er altijd voor mij was.*

De honden blaffen. Ze springen onophoudelijk tegen de hekken, onrustig door wat hier heeft plaatsgevonden.

Ik draai mijn hoofd en kijk opzij in een paar grote bruine ogen.

Ach, lieve, lieve Vida. Al zo lang mijn beste vriend. De enige die me nooit veroordeeld heeft om wie ik ben en wat ik gedaan heb. Hij ploft tegen me aan.

Warm. Liefdevol. Troostrijk.

Met het laatste beetje kracht dat ik nog in me heb, leg ik mijn hand geruststellend op zijn poot. 'Het is goed zo, jongen,' fluister ik. 'Bedankt voor alles.'

Hij legt zijn kop op mijn borst, ondanks het bloed. Dan jankt hij nog een keer, likt aan mijn gezicht, want ook hij weet dat dit ons afscheid is. Mijn laatste momenten in het hier-en-nu wil ik met haar doorbrengen. De kleine vlinder die me de kracht geeft om alles los te laten waaraan ik veel te lang probeerde vast te houden.

Ik sluit mijn ogen en sla voor de laatste keer mijn vleugels uit.

1.

Heden

‘Wat ontzettend flauw, Bas.’ Met mijn telefoon tussen mijn oor en schouder geklemd diep ik mijn sleutels op uit mijn tas. ‘Je kunt toch wel íéts loslaten?’

‘Nope,’ klinkt het droogjes aan de andere kant van de lijn. ‘Geduld is een schone zaak.’

‘En hoelang moet dit zaakje schoon blijven? Ik ben vandáág jarig. Je weet toch dat ik juist van een beetje smerig hou?’

‘Jemig, Claire, je bent echt de enige die ik ken die een verjaardagscadeautje zo ranzig kan laten klinken.’ Hij grinnikt, maar zwijgt vervolgens weer.

Ik ben inmiddels de hal van het appartementencomplex waar ik woon binnengelopen en open het vakje van mijn brievenbus. ‘Kom op nou, je weet dat ik niet van verrassingen hou.’ Ik veeg de stapel post op een hoopje. Wat folders, een envelop van de gemeente, het reismagazine dat ik meerdere keren per jaar ontvang maar waar ik nooit aan toekom om te lezen en – net als ieder jaar op deze dag – een ansichtkaart met een vlinder erop. Ik hoef de kaart niet om te draaien om te weten van wie hij komt. Zonder hem verder te bekijken loop ik door naar de liften.

‘Ik moet toch op zijn minst weten wannéér je iets gepland hebt? Er staan deze week drie interviews, volgende week heb ik een deadline voor twee artikelen die ik nog moet schrijven, ik wil minimaal drie avonden naar de dojo en volgende week heb ik –’

‘– het druk. Zoals elke week, mevrouw de journaliste.’ Bas zucht aan de andere kant van de lijn. ‘Je doet het woord “free” in freelancer weinig eer aan. Het is al bijna twee weken geleden dat ik je heb gezien.’

Mijn tijd claimen. Gaan we echt deze kant op?

Ik onderdruk nu zelf een zucht. 'Luister, Bas, ik ben van het begin af aan open en eerlijk tegen je geweest. Nu moet je niet doen alsof je niet wist waar je aan begon.'

Ik weet dat ik de waarheid spreek. Ik ben vanaf onze eerste kennismaking helder geweest over mijn intenties. Vrijblijvende seks, gezellig om af en toe samen ergens wat te gaan eten of drinken, maar meer is het niet en zal het ook nooit worden. Ik ben niet op zoek naar een liefdesrelatie.

'En of ik dat weet, Claire. Je herinnert me eraan bij elke gelegenheid die je krijgt.'

Ik druk het liftknopje in en duw mijn irritatie weg, voor zover mogelijk. Ik geloof niet dat Bas begrijpt hoe vervelend ik verrassingen en geclaimd worden vind. Maar kan ik hem dat werkelijk kwalijk nemen, met de beperkte kennis die hij over me heeft?

'Ik stap de lift in, wacht even,' zeg ik als de deuren openen. Pas wanneer ik op de vijftiende verdieping weer uitstap, hervat ik na mijn korte adempauze het gesprek. 'Oké, prima dat je me niet wilt vertellen wat je gepland hebt, maar als het me niet uitkomt, is het niet mijn probleem.'

'Als het je niet uitkomt, gaat er iets lekkers aan je neus voorbij.'

Ik steek de sleutel in het slot van mijn voordeur en ga de hal van mijn appartement binnen. Ik loop regelrecht door naar de keuken en leg de post op de bar. Daarbij valt me op dat de editie van het reis magazine deze keer geheel in het teken staat van Brazilië. Toevallig.

Terug bij de kapstok doe ik met één hand mijn pumps uit en laat daarna mijn jasje arm voor arm van mijn schouders glijden, waarbij ik de telefoon van oor wissel. 'O ja? Misschien vind ik wat jij voor mij in petto hebt helemaal niet lekker.'

'Wedden van wel?'

Bas stem echoot een beetje en er drukt ineens iets zwaars op mijn

borst als ik het zie. Mijn slaapkamerdeur is dicht. En ik weet zeker dat die vanochtend open was, want ik doe hem nooit dicht. Ik loop er-naartoe, pak de klink en geef de deur een stevige zwaai. Ik staar naar het zachte licht waarin mijn slaapkamer danst, veroorzaakt door brandende kaarsen. Bas zit onderuitgezakt op mijn bed, met zijn rug tegen het hoofdbord geleund en de telefoon nog aan zijn oor. Zijn naakte lichaam wordt slechts op één plek – min of meer – bedekt door zijn vrije hand en de cupcake die hij vasthoudt. Een cupcake met een toef roze crème erop en een brandend kaarsje erin gestoken.

‘En?’ vraagt Bas als hij zijn telefoon opzijlegt. ‘Is deze verrassing lekker genoeg voor je?’

‘Hmmm,’ zeg ik alsof ik diep nadenk. ‘Misschien moet ik eerst proeven.’ Razendsnel knoop ik mijn blouse los en schuif mijn kokerrok naar beneden. In slechts mijn lingerie kruip ik op handen en knieën naar Bas toe.

Hij buigt zich voorover en fluistert net naast mijn oor: ‘Gefeliciteerd, Claire. Tijd om je verjaardagskaarsje uit te blazen en een wens te doen.’

Zijn warme adem strijkt langs mijn huid en een siddering loopt over mijn rug. Ik grijns. ‘Wat als ik te hard blaas en er kaarsvet op bepaalde lichaamsdelen komt?’

‘Dat doe je niet.’

‘Wat een vertrouwen.’ Ik blaas het kaarsje voorzichtig uit en hap daarna langzaam van de toef crème. Het is direct zichtbaar dat mijn actie Bas opwindt en ik voel opluchting. Het is fijn om te weten dat hij en ik nog altijd op één lijn zitten.

‘Kijk eens, mevrouw. Uw verjaardagsdiner.’ Bas zet de tasjes met Thais eten op de bar in mijn keuken.

Gehuld in alleen mijn satijnen kimono pak ik een fles witte wijn uit de koelkast en ga op een van de barkrukken zitten. Ik ruik de pad thai

met gebakken ei al. En de garnalen in geroosterde chilipasta. Bas weet precies wat ik lekker vind, in meerdere opzichten. Ik kijk naar zijn ietwat robuuste gezicht met een stoppelbaardje van, naar ik schat, drie dagen. Hij heeft zijn kleding weer aangetrokken om onze bestelling van de bezorger aan te kunnen nemen, maar wat mij betreft hadden we de rest van de avond naakt in bed doorgebracht.

‘Begin jij altijd met het toetje?’ vraag ik hem, als hij de bakjes met eten uit de tasjes haalt en ik de wijn inschenk.

‘Ik zag dat van net eigenlijk meer als een voorafje, om de eetlust alvast wat op te wekken.’ Hij knipoogt. Dan schuift hij de door mij neergelegde stapel post opzij en valt de ansichtkaart met de vlinder op de grond. Hij pakt hem op en grijnst als hij de tekst op de achterkant leest. ‘Klaartje? Ben jij dat?’

‘Lees jij altijd ongevraagd andermans post?’ Ik trek de kaart uit zijn hand en steek hem ergens terug in de stapel, uit het zicht.

‘Oké, als je me niet wilt vertellen waar dat schattige koosnaampje vandaan komt, dan toch niet.’ Bas gaat zitten en neemt met zijn stokjes een hap van zijn noodles. ‘Familie?’ vraagt hij even later.

Ik trek mijn wenkbrauwen op.

‘Die kaart, is-ie van een familielid? Meestal zijn dat degenen die ons koosnaampjes geven. Mijn oudste broer noemt me nog steeds Bassie.’

‘Kunnen we het over iets anders hebben dan over een suffe ansichtkaart en nog suffere koosnaampjes?’ Ik neem snel een paar slokken van mijn wijn.

Bas kijkt me wat verbaasd aan, maar begint dan gelukkig iets over zijn werk te vertellen. Al snel dwaal ik af, want het leven van een loodgieter is niet echt spannend. Alhoewel, toen Bas ruim een halfjaar geleden de lekkage in mijn badkamer kwam verhelpen, was er behoorlijk wat spanning aanwezig.

Ik dwing mezelf te nippen van mijn wijn, omdat ik merk dat ik te hard ga, en denk terug aan de clichématige erotische film die zich in

mijn huis heeft afgespeeld. Er was een fikse lekkage in mijn badkamer en in paniek belde ik het eerste het beste loodgietersbedrijf met goede reviews dat ik op internet tegenkwam. Niet veel later kwam Bas met zijn lekdetectieapparatuur langs. Toen hij het lek eenmaal gevonden had, bleek zowat mijn halve badkamervloer open te moeten om het te kunnen verhelpen. Acht dagen was hij in de weer met slopen, repareren, laten drogen en weer opbouwen, en tussen de bedrijven door dronken we regelmatig een kopje koffie samen. Ik vond hem een onwijs lekker ding en zelfs een blinde kon zien dat hij mij ook zag zitten. We maakten over en weer plagerige opmerkingen, waarbij er onmiskenbaar sprake was van een seksuele aantrekkingskracht tussen ons. Toen hij op dag acht klaar was met de klus en zijn spullen inpakte, zei ik hem dat ik thais ging bestellen en vroeg ik of hij een hapje mee wilde eten.

Eerlijk is eerlijk, Bas gedroeg zich uiterst professioneel. Hij gaf aan dat het een aanlokkelijk aanbod was, maar dat het niet gebruikelijk was om met klanten te eten en dat zijn werkgever het niet op prijs zou stellen.

Terwijl ik mijn blouse losknoopte en hem strak bleef aankijken, zei ik dat hij klaar was met zijn klus, ik officieel geen klant meer van hem was en zijn werkgever er geen reet mee te maken had wat hij in zijn vrije tijd deed. Het was voldoende om zijn professionaliteit te corrumperen. Inmiddels zorgt Bas er al een halfjaar voor dat mijn leidingen goed onderhouden blijven.

‘...en vroeg ik me af of je met me mee wilt.’

Ik zie dat Bas afwachtend en zelfs een beetje hoopvol naar me kijkt. Ineens is hij zo overduidelijk vijf jaar jonger dan ik. Hij lijkt wel een puppy.

‘Naar de bruiloft van mijn collega, Arjan,’ verduidelijkt hij, als hij doorheeft dat ik geen woord van zijn verhaal heb gehoord. ‘Ik heb er een hekel aan om alleen naar bruiloften te gaan.’

Spontaan verslik ik me in een stukje cashewnoot. Naar een bruiloft? Sámen? Als vanzelf schieten mijn gedachten terug naar de laatste bruiloft waarvoor ik werd uitgenodigd. En waarvoor ik bedankte. ‘Nee, sorry. Ik doe niet aan bruiloften.’

‘Je doet niet aan bruiloften? Welke vrouw “doet” er nu niet aan bruiloften?’

Bas zegt het met een grappende ondertoon in zijn stem, maar ik zie dat hij me aandachtig opneemt. Té aandachtig. Waarom heb ik het gevoel dat hij anders is deze avond? Dat het tussen ons plotseling anders is?

‘Een vrouw die niet in het huwelijk gelooft. Dat hele concept van eeuwige trouw, in ziekte en gezondheid, tot de dood ons scheidt en zo, het is gelul. Mensen zijn geen zwanen. Monogamie is een cultureel bepaald ideaal.’

Bas drinkt met twee slokken het restje van zijn wijn op en zet dan zijn lege glas neer. Net iets te hard.

Het weerhoudt me er niet van om nog even door te gaan. Het zet me er juist toe aan. ‘Volgens evolutiebiologen zijn mensen van nature monogaam, maar als je de praktijk erop naslaat, dan blijkt het toch echt anders. Ongeveer dertig procent van de Nederlandse mannen met een vaste relatie gaat vreemd, meestal vaker dan één keer, en zo’n vijftwintig procent van de vrouwen met een vaste relatie gaat vreemd.’ Ik denk aan de vele interviews die ik heb afgenomen voor *Sorella Magazine*, het populaire vrouwenblad dat mijn belangrijkste opdrachtgever is. Interviews die deze cijfers staven. Zoveel verhalen van bedrogen vrouwen, bedrogen mannen, die allemaal dachten het perfecte huwelijk of de geweldigste relatie ooit te hebben. Stuk voor stuk dachten ze dat zij de enige waren met wie hun partner het bed deelde.

‘Ik mag dan niet goed zijn met cijfertjes, maar dat laat volgens mij zeventig procent van de mannen en vijfenzeventig procent van de vrouwen over die wél monogaam zijn.’

Ik schenk voor mezelf een nieuw glas wijn in, bijna tot aan de rand. 'Die cijfers zijn afkomstig van mensen die eerlijk zijn over hun slipper-tjes. Geloof me, in het geheim wordt er nog heel wat meer buiten de deur geneukt.'

Bas houdt zijn hand op zijn glas als ik de fles zijn kant op steek.

'En als mensen wél monogaam zijn, denk je dan dat ze werkelijk gelukkig zijn? Is niet het overgrote deel van de getrouwde mensen vaak na jaren nog tegen heug en meug bij die partner? Eerst voor de kinderen, later uit gewoonte, simpelweg omdat ze niet beter weten of geen zin hebben in het gedoe van een scheiding. Of omdat ze bang zijn om alleen te eindigen.' Ik neem opnieuw een paar grote slokken uit mijn glas, kom nu echt op dreef. 'En dan heb ik het nog niet eens over de vrouwen die financieel afhankelijk zijn van hun echtgenoot, voor wie het huwelijk in eerste instantie een manier leek om nooit meer te hoeven werken, maar voor wie het uiteindelijk niets meer blijkt te zijn dan een zelfverkozen gevangenis.'

'Jemig, Claire, een manier om nooit meer te hoeven werken?' Bas kijkt me geagiteerd aan. 'Mijn moeder heeft ook nooit buitenshuis gewerkt en altijd voor mij en mijn broers gezorgd en het huishouden op zich genomen. Ze was er áltijd voor ons en ik kan je verzekeren dat ze harder werkte dan ze in loondienst ooit zou hebben gedaan. Zoals je het nu doet voorkomen is ze een berekenende vrouw die te lui was om haar eigen geld te verdienen, in plaats van een liefdevolle thuisblijfmoeder.'

'Sorry, ik vind gewoon dat een vrouw haar eigen geld moet verdienen en nooit afhankelijk moet worden van een man. Die afhankelijkheid plaatst een man in een machtspositie en er zijn er genoeg die daar misbruik van maken, onder andere door vreemd te gaan omdat ze weten dat hun vrouw toch nergens heen kan. Net als bij apen, het alfamannetje staat bovenaan de rots op zijn borst te slaan en mag het met alle vrouwtjes doen.'

Bas' agitatie is inmiddels omgeslagen in boosheid, ik zie het in zijn ogen. Vreemd genoeg windt het me op. Ik geloof niet dat ik hem eerder zo strijdlustig heb gezien.

'Mijn soort staat er wel goed op bij jou, hè? We zijn een stel op macht beluste apen dat aan de lopende band vreemdgaat.' Hij schudt zijn hoofd. Dan legt hij zijn stokjes neer en veegt met zijn servet zijn mond af. 'En, Claire, hoe zie jij jouw eigen gedrag dan? Mannen verleiden en vrijblijvende seks met ze hebben. Wat maakt dat jou, een alfavrouwetje? Geil jij op macht? Voel jij je superieur aan al die "thuisblijfmoedertjes" omdat je je eigen kost verdient, je niet aan één man bindt en een zwarte band jiu-jitsu hebt?'

'Wat heeft dat laatste er nou mee te maken?' Belachelijk dat Bas dat erbij betreft. Ik heb zo mijn redenen waarom ik ooit intensief aan jiu-jitsu ben gaan doen en nog altijd minimaal drie keer per week intensief train in Yori's dojo. 'Ten eerste: onze seks is vrijblijvend, maar wel exclusief. Zolang een man mij bevredigt, heb ik geen behoefte aan andere mannen.' Ik zet mijn glas op tafel. 'En ten tweede: ik voel nul behoefte om jou te domineren. Je hebt alle vrijheid om te gaan wanneer je maar wilt.'

De stilte hangt ongemakkelijk tussen ons in. De blik in Bas' ogen is opnieuw veranderd. De eerdere strijdlust is verdwenen en heeft plaatsgemaakt voor iets wat ik niet precies kan duiden en wat me daarom op voorhand al niet bevalt.

Hij schuift zijn hand over de tafel en pakt de mijne. 'Gaat het dan echt alleen om seks en controle? Verlang jij nooit eens naar een warm lichaam om tegenaan te liggen, zonder dat daar iets anders bij komt kijken? Iemand om je dag mee door te nemen als je uit je werk komt, iemand die er voor je is als je het moeilijk hebt, iemand die –'

'Een sociaal werker bedoel je?' Ik trek mijn hand onder die van Bas vandaan. 'Klinkt aantrekkelijk, maar niet heus.' Ik sta op en loop naar zijn kant van de bar. 'Ik hou het liever spannend, zonder dat ik de ver-

plichting heb de vieze sokken van manlief van de grond te rapen.’ Ik trek de ceintuur van mijn kimono los en vlij me tegen Bas aan. ‘En vindt een man het ook niet veel sexyer om een vrouw te hebben die haar eigen geld verdient, die fit is en die niet drie keer in de week hoofdpijn heeft omdat ze uitgeput is van al haar huishoudelijke taken en het zorgen voor de kinderen?’ Ik laat de gladde stof van mijn kimono langzaam van mijn schouders glijden, maar zie niet de gebruikelijke opwinding in Bas’ ogen verschijnen. Ik buig me naar hem toe om mijn lippen naar zijn oor te brengen, maar hij leunt naar achteren en duwt tegen mijn schouder om me af te houden.

What the fuck?

Hoewel zijn aanraking losjes is, welt er een tintelend gevoel op in mijn borst en ik stap naar achteren alsof hij me zojuist geslagen heeft.

‘Ik weet niet wie jou in het verleden zo’n pijn heeft gedaan en je al het vertrouwen in mannen heeft afgenomen, maar ik vind het oprecht rot voor je.’ Bas kijkt me meewarig aan.

Ik voel woede oplaaien. ‘Niemand heeft mij pijn gedaan. Ik hou er gewoon niet van om afhankelijk te zijn van een kerel of om stukje bij beetje in zijn huisslaafje te veranderen.’

‘Een echte relatie gaat over heel andere dingen, Claire.’

‘Een échte relatie? Heb je wat gesnoven of zo?’

Bas staat op. ‘Ik denk dat het beter is dat ik ga.’

‘Dat denk ik ook.’ Ik herschik mijn kimono en knoop de ceintuur stevig vast.

Bas loopt al naar de deur en ik ben niet van plan hem tegen te houden. Ik snap niet waar hij nou zo kwaad om is. Duizenden jaren aan evolutie, strijd voor gelijkheid, maar ondertussen blijven al die vrouwen wel de vieze sokken van hun mannen van de grond plukken? Belachelijk!

‘Fijne verjaardag nog, Klaartje,’ fluistert Bas, voor hij doorloopt naar de kapstok en zijn jas pakt.

‘Het is Claire!’ roep ik hem na. Als de deur met een klap dichtvalt, schenk ik mezelf nogmaals een glas wijn in. Ik neem de weggemoffelde ansichtkaart uit de stapel post en loop ermee naar mijn werkkamer. Daar trek ik het deurtje van mijn bureau open en gooi de kaart in de oude schoenendoos, bij de rest van de ansichtkaarten met vlinders. Mijn persoonlijke collectie. Snel doe ik het deurtje naar het verleden weer dicht. Het is al lange tijd gesloten en dat wil ik graag zo houden.